

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

Žalobce : X. N. N., nar.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2025, č. j. OAM-188/ZA-ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a vyložil ho nesprávně. Nesprávné posouzení situace se podle žaloby se nejvíce projevilo především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Na humanitární azyl sice není právní nárok a že se jedná o institut založený na správním uvážení, jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), kterou v žalobě obsáhle cituje (konkrétně se jedná o citace z rozsudků č. j. 4 Azs 14/2011-135, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, či o usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, nebo i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, č. j. 6 A 99/92-50). Podle žalobce jsou závěry žalovaného k neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce ve správním řízení sdělil, že chce v ČR zůstat, protože má v domovském státu dluhy a bojí se věřitelů. Ve Vietnamu by měl existenční problémy, kdy by nezvládal uhradit dluh. Dle názoru žalobce je naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný se nevypořádal ani s možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života ve Vietnamu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný vyjádřil ke všem tvrzením učiněným žalobcem v průběhu správního řízení
6. Ze sdělení žalobce plyne, že příčinou jeho žádosti o mezinárodní ochranu je snaha z ČR nevycestovat z důvodu obavy z pronásledování ze strany věřitelů. Je konstantně judikováno, že *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vybrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním“* (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53 či usnesení ze dne 8. 9. 2022 5 Azs 329/2021-25). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, žalobce v posuzovaném případě ochrany ze strany orgánů veřejné moci nevyužil, ani neprokázal, na základě čeho usuzuje, že by se ochrany ze strany státních orgánů v jeho případě v budoucnosti nedovolal, případně dovolal, ale neúčinně, neboť v řízení o správním vyhoštění uvedl, že bez ohledu na existenci dluhů mu ve Vietnamu nic nehrozí. Zároveň odkázal na zprávu o zemi původu, dle které stát situaci s lichvou řeší.
7. Pokud jde o námitku žalobce, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud v první řadě poznamenává, že obecná východiska

soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). Ve vztahu k posouzení otázky humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu soud připomíná, že na něj není právní nárok a je jej možné udělit jen v případech zvláštního zřetele hodných. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 8/2004-55 vyslovil, že: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výtyci ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ (srov. i rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32).

8. Žalovaný se s otázkou, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení humanitárního azylu, v napadeném rozhodnutí vypořádal, zabýval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namísto žalobci humanitární azyl udělit, neboť situaci žalobce nepovažoval za nikterak mimořádnou. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. Žalobce neuvedl jakoukoliv azylově relevantní okolnost, nemožnost hradit dluh totiž není mimořádnou okolností, která by situaci žalobce odlišovala od ostatním ekonomických migrantů. V daném případě nebyl ani podle soudu naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný zároveň nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil. Tvrzení žaloby o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je v rozporu s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Žalobce sice v žalobě zmínil několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, nicméně tyto citace pouze obecně popisují přístup k interpretaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“, případně se zabývají mezemi správního uvážení ve vztahu k posouzení humanitárního azylu. Žalobce nijak neuvádí, z jakého důvodu žalovaný požadavkům citované judikatury neměl dostát.
10. Dostatečným a přezkoumatelným způsobem se žalovaný zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Zdejší soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na něj. Správní

orgán při posuzování žádosti vychází právě z žadatelem předneseného azylového příběhu, který tvoří pomyslný rámec pro zjišťování skutkového stavu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Žalovaný posoudil vznesené obavy v dostatečném rozsahu, opatřil si za tím účelem postačující množství podkladů a neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu jsou úzce definované a jak již výše uvedeno, potíže se soukromými osobami v domovském státě nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu, přičemž žalobce v posuzovaném případě ochrany ze strany orgánů veřejné moci nevyužil, ani neprokázal, na základě čeho usuzuje, že by se ochrany ze strany státních orgánů v jeho případě v budoucnosti nedovolal, případně dovolal, ale neúčinně, jestliže v řízení o správním vyhoštění uvedl, že bez ohledu na existenci dluhů mu ve Vietnamu nic nehrozí. Tvrzení žalobce, že tehdy policii lhal, až nyní v důsledku klidu uvedl pravdu, soud považuje za zásadně nevěrohodné. Ve správním řízení o vyhoštění nebyl důvod, aby žalobce neuváděl okolnosti o hrozbě mu údajně hrozící, jestliže ve správním řízení bylo rozhodováno o jeho vyhoštění. Změna tvrzení o jemu hrozící újmě byla zcela účelová, proto nevěrohodná. Nehledě k tomu, že se žaloba nijak konkrétně nevymezila proti závěrům napadeného rozhodnutí o nevyužití prostředků ochrany v zemi původu.

11. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky v důsledku uložené povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.
12. Městský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
13. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 25. 6. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce